

Afwachten is begonnen

PVV'er Hero Brinkman ontvangt petitie voor Naibzay

DEN HAAG • En nu maar afwachten. Meer kunnen Mohammed Rafiq Naibzay, zijn gezin en de betrokken dorpsgenoten in Hoogblokland niet doen. Afwachten of de kwestie van de uitgeprocedeerde Afghaan alsnog op de agenda van de Tweede Kamer terechtkomt.

JAN-DIRK VERHEY

Of dat ook werkelijk gebeurt? „Ik kan daar niets inhoudelijks over zeggen,” verklaart Hero Brinkman, voorzitter van de vaste Kamercommissie van immigratie en asiel, na het in ontvangst nemen van de petitie met daarin meer dan 1500 steunbetuigingen en handtekeningen. Het PVV-Kamerlid doet in het bijzijn van enkele collega-Kamerleden wel de toezegging dat zij de situatie van Naibzay nog eens zullen bekijken. Brinkman: „Bijzonder om te zien dat burgers én politiek zich gezamenlijk zo inzetten.”

Als de commissieleden de situatie van Naibzay net zo onmenselijk vinden als de actievoerders uit Hoogblokland, kunnen zij minister Gerd Leers naar de Kamer roepen voor een debat. Alléén Leers kan besluiten of Naibzay - vorige week vrijdag was hij veertien jaar in Nederland - alsnog een verblijfsvergunning krijgt. Leers boog zich onlangs al hoogstpersoonlijk over het dossier van de 'import-Alblasserwaarder', maar besloot toen de uitzettingsprocedure verder in gang te zetten.

Rafiq Naibzay dient zich op 10 juni te melden op het politiebureau in Sliedrecht. Daar staat een 'terugkeergesprek' gepland met een medewerker van de Immigratie en Naturalisatiedienst (IND).

BUS

Rond half twaalf verzamelen zo'n veertig actievoerders zich bij dorps-huis De Hoeksteen in Hoogblokland. Namens de gemeente Giessenlanden stappen burgemeester Els Boot, wethouder Wout de Jong en raadslid Jan Lock (SGP) in de bus naar Den Haag. Ook de kinderen uit de combinatiegroep 7/8 van obs Den Beemd gaan mee. „We zijn hier om Walied te steunen,” zegt juf Ma-

Een spotprent van premier Rutte en de ministers Leers (r.) en Verhagen. FOTO WWW.EENEERLIJKPROCES.NL

riek Schouten. Walied (11) is de jongste telg in het gezin Naibzay. Zijn klasgenootjes hebben protestbordjes gemaakt, met voornamelijk teksten als *Naibzay moet blijven!*. Ze dragen ook een spandoek mee: *Hou familie Naibzay bij elkaar!*

Voor het overhandigen van de petitie aan Brinkman en co delen drie kinderen van Rafiq Naibzay - Nawied, Marwa en Walied - samen met de schoolkinderen fanatiek pamfletten uit aan voorbijgangers. De oudste dochter Tamana ontbreekt. Zij heeft belangrijke toetsen op de Antwerpse universiteit, waar ze farmacie studeert. Tamana is er wel een klein beetje bij: op de flyers staan de gezichten van de vier kinderen. *Ik zie mijn vader het liefst voor het gerecht* is de begeleidende tekst.

Een strafzaak in Nederland zou

de uitzetting van Naibzay namelijk kunnen voorkomen, als een rechter oordeelt dat hij onschuldig is. In 2006 besloot justitie echter niet tot vervolging over te gaan, wegens een gebrek aan bewijs. Naibzay moet (via de bestuursrechtelijke kant) terug naar zijn geboorteland omdat hij de 1F-status heeft. Afghaanse vluchtelingen die in het leger hebben gediend of bij een veiligheidsdienst werkzaam waren als (minimaal) onderofficier, krijgen automatisch de 1F-status. Dit om te voorkomen dat oorlogsmisdadigers asiel krijgen. Naibzay zelf zegt een administratieve officier te zijn geweest, en schone handen te hebben. Hij heeft thuis stapels documenten van Afghaanse ministeries, waarin hij wordt vrijgepleit. Voor de Nederlandse overheid is dat onvoldoende. Zo dreigt het gezin na veertien jaar

in Nederland op brute wijze uit elkaar te worden getrokken: echtgenoot Nooria en de vier kinderen kregen in 2006 namelijk wél een verblijfsvergunning.

MARK RUTTE

De pamfletten komen uit de koker van de groep actievoerende Hoogbloklanders. Eén van hen is ook verantwoordelijk voor de tekening met daarop de geknevelde premier Mark Rutte, geflankeerd door de ministers Maxime Verhagen en Gerd Leers. Er is tevens een website gelanceerd: www.eeneerlijkproces.nl.

Alle steun van zijn dorpsgenoten doet Naibzay zichtbaar goed. „Ik ben daar trots op. De steun van de mensen in het dorp en de politiek zorgt er voor dat ik ondanks alles nog een klein beetje hoop heb.”